

© 2020 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Ines Simionescu**

Redactor: **Camelia Zara**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMITH, ROLAND

Pe marginea prăpastiei / Roland Smith; trad.: Ines Simionescu. -

București: ACT și Politon, 2020

ISBN 978-606-913-634-8

I. Simionescu, Ines (trad.)

796

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vrei să o transmiți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Roland Smith

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Traducere din limba engleză
de Ines Simionescu

 ACT și Politon

2020

Pentru Alessia

SHEN-ul

Femela leopard al zăpezilor face un salt imposibil.

Trei metri și jumătate.

Poate chiar patru.

În verticală, pe peretele abrupt de stâncă.

Aterizează pe un prag îngust, de parcă ar fi mai ușoară decât aerul.

Cei doi pui ai ei au rămas jos, scheunând după ea să se întoarcă. Ea se întinde și labele de un alb prăfuit îi atârnă peste marginea stâncii. Coadă lungă și groasă i se mișcă de la dreapta la stânga ca un metronom.

Se uită în jos la pui, cască, își trage coada pe lângă ea, după care își închide ochii de un verde pal.

— CE URÂT DIN PARTEA EI!

— Au nevoie de mămica lor!

Paula și Patrice. Surorile mele gemene – mă rog, surori vitrege –, cele două Bobițe. Ca două boabe într-o păstaie. Au șapte ani. Aproape. Eu sunt a treia boabă. Numele meu este Peak*. Nu Pete. Peak Marcello.

---

* „Vârf de munte”, în limba engleză. (n.tr.)

Cele două Bobițe și cu mine avem aceeași zi de naștere. Ele s-au născut în ziua în care eu împlineam opt ani, fiind fiicele mamei mele și ale tatălui meu vitreg, Rolf – un om bun, dar foarte diferit de mine.

Paula mă ținea de mâna dreaptă. Patrice, de stânga. Ne aflam la Grădina Zoologică din Central Park, New York, nu departe de apartamentul nostru din Upper East Side*.

— Poate că mama-leopard are nevoie de o mică pauză după ce și-a îngrijit puii, le-am spus eu.

— Vrei să spui că și *tu* ai nevoie de o pauză? a întrebat Patrice.

— Și eu mă gândeam la același lucru, a spus Paula.

Arată la fel, vorbesc la fel, gândesc la fel.

— Din fericire pentru voi, nu simt deloc asta, le-am răspuns.

Au zâmbit. Același zâmbet. Aceiași dinți lipsă.

Haine diferite, însă. Niciuna dintre ele nu crede în îmbrăcatul la fel. „Gemenii care se îmbracă la fel sunt caraghioși!” În fiecare dimineață au o mică ședință în care hotărăsc cine și ce anume va purta. Fără să se certe. Moda nu este pasiunea lor. Muzica este pasiunea lor.

Pianul.

Copii-minune.

Amândouă.

* Cel mai elegant cartier al orașului New York, renumit în întreaga lume pentru locuitorii lui înstăriți, pentru restaurantele și magazinele de lux. (n.tr.)

Iar eu? Eu nu atât de mult. Doar dacă nu cumva abilitatea de a te cățăra pe versanți abrupti și pe clădiri se consideră un talent. Deși clădirile sunt acum ieșite din discuție, altfel voi rămâne sub cheie până împlinesc optsprezece ani.

— Dacă nu poți suporta sancționarea, atunci lasă baltă cățărarea.

— Ce? a întrebat Paula.

— Nimic. Urăsc când gândurile îmi ies pe gură fără să-mi dau seama, iar în ultima vreme s-a întâmplat de multe ori lucrul acesta. Despre ce era vorba?

— Ai putea să te urci acolo, a spus Patrice, arătând spre mama-leopard.

Avea dreptate. Mă gândisem deja la trei trasee până sus. Nu mă puteam abține. Asta e natura mea.

— Nu la fel de grațios ca leopardul zăpezilor, am spus eu.

— Nu este pic de zăpadă, a subliniat Paula.

— Nu în iulie.

Era o temperatură înăbușitoare de 33°C în oraș și se anunțau călduri și mai mari.

— Este totuși un leopard al zăpezilor chiar și fără zăpadă, a spus Patrice.

— Ai văzut vreun leopard al zăpezilor pe munte? a întrebat Paula.

Întreabă de Everest. Am fost acolo cu vreo două luni mai înainte, dar stând la nivelul mării în căldura lipicioasă împreună cu gemenele, părea că se întâmplase în urmă cu un secol.

— Singurele animale de pe Everest sunt iacii și păsările.

— De ce?

— Pentru că nu se găsește de mâncare, cu excepția gunoiului din locurile de campare.

— Leoparzii zăpezilor nu mănâncă gunoaie, a spus Paula.

— Dar păsările mănâncă, a zis Patrice.

Patrice avea dreptate. Păsările ciugulesc și din cadavrele înghețate la altitudini mai mari, dar nu le-am zis asta.

— Cum li se spune leoparzilor zăpezilor în Tibet? întrebă Paula.

Am încercat să-mi amintesc. Nu am învățat prea multă tibetană sau nepaleză pe Everest, dar parcă unul dintre alpiniști i-a spus...

Din smartphone-urile gemenelor a început să se audă Poloneza lui Chopin Op. 53 în La Bemol. Singurul motiv pentru care știam despre ce piesă este vorba era acela că o repetaseră timp de cel puțin un an. Auzisem melodia de atâtea ori, încât credeam că aș putea să o interpretez și eu la pian.

— Mesaje! au strigat ele la unison, ducând mâna la buzunar.

Ar putea fi *un* mesaj ori de la mama, ori de la tatăl meu vitreg. Întotdeauna ne trimit mesaje tuturor, pentru ca niciunul dintre noi să nu se simtă lăsat pe dinafară. Pe undeva, și telefonul meu suna, sau poate că nu, fiindcă nu l-am mai încărcat de o săptămână. De fapt, nici nu prea știam bine pe unde mi-l lăsasem. Probabil la mine în dormitor sau poate în bucătărie. Asta îi scotea din minți pe ai mei. Nu puteau să mă amenințe că mi-l confiscă, pentru că eu

nici măcar nu țineam să-l am. Înțeleg care e ideea cu telefoanele inteligente, dar cred că sunt stupide.

Aproape toți oamenii care stăteau în fața cuștii leopardului zăpezilor aveau un smartphone în mână – vorbeau, ascultau muzică, făceau poze, scriau mesaje, trimiteau tweet-uri, în fine. Mai bine le țin de mână pe gemene decât un celular.

— Mama, a spus Patrice.

— Vrea să mergem la librărie, a completat Paula.

— Imediat.

Mama este coproprietara unei mici librării, împreună cu o prietenă.

— *Shen!* am strigat.

Gemenele au făcut ochii mari. Mulțimea mă fixa cu privirea.

— *Shen*, am repetat, mai încet. Așa i se spune leopardului zăpezilor în Tibet.

DORINȚA

LIBRĂRIA MAMEI se numește Librăria Piscul – deloc surprinzător, din moment ce era o alpinistă de renume mondial încă dinainte de a mă fi născut eu. Dar are foarte puține titluri despre alpinism sau cățărare, iar cele pe care le are sunt scrise de alpiști pe care îi cunoaște personal, printre care și tatăl meu biologic, Joshua Wood, pe care îl văd rareori și de care, ca să fiu sincer, nu prea îmi este dor.

Librăria merge bine, ținând cont de faptul că majoritatea oamenilor citesc acum pe dispozitive electronice. Funcționează încă datorită pasiunii mamei mele pentru cărți.

Când mama a renunțat să mai facă alpinism, a început să citească – de toate. Aveam interzis la televizor sau la jocuri video, și eu, și gemenele, și Rolf. Ne petreceam timpul liber cu cărți și muzică. A, și cu alpinism – cel puțin în cazul meu, dar nu atât de mult de când m-am întors de pe Everest. În loc de asta, mi-am petrecut timpul cu gemenele, ceea ce le-a salvat de la a mai sta toată ziua în librărie. Mergeam la muzee, piese de teatru, concerte și filme aproape în fiecare zi.

Pentru moment, nu mă potopise dorința de a mă cățăra, dar știam că urmează. Era doar o chestiune de timp.

Am plecat de la grădina zoologică, am mers pe jos pe Fifth Avenue, am luat-o la dreapta pe East 66th și apoi am intrat în librăria mamei, dotată cu aer condiționat. Era plină ochi de oameni care fugeau de caniculă. Majoritatea erau bone. În după-amiezile zilelor lucrătoare, locul arată ca o grădiniță. Mama are o cafenea micuță într-un colț al librăriei și face mai mulți bani din vânzarea de cafea și produse de patiserie decât din vânzarea de cărți.

Bonele sorbeau din cafeaua rece cu lapte pălăvrăgind în mai multe limbi, aplecate deasupra bebelușilor care gângureau și a copiilor ceva mai mari care plângeau, discutând despre propriii lor copii, care locuiau la multe stații de metrou distanță de locul unde locuiam noi. Gemenele au fugit spre cărucioare și au început să scoată sunete ca de prunci în perfectă armonie.

Mama a ieșit din camera din spate ducând un braț plin de cărți cu un plic căptușit ținut în echilibru deasupra.

— Cum a fost la grădina zoologică?

— Foarte cald, dar ne-am distrat de minune. De ce aveai nevoie de gemene?

— Nu aveam nevoie de gemene. Aveam nevoie de tine. Și, știind că nu aveai telefonul, le-am folosit ca intermediar. Mi-ar plăcea să porți telefonul la tine.

— Scuze.

— Sigur.

A pus cărțile jos și mi-a întins plicul.

— Ce-i ăsta?

— Vincent l-a lăsat.

Vincent este mentorul meu literar, alias profesor de engleză la Școala Greene Street. Unitatea de învățământ este plină de mici genii precum gemenele. Apoi sunt eu. Toată lumea de acolo trebuie să aibă un anume talent. S-a luat hotărârea, fără ca cineva să mă întrebă și pe mine, că eram scriitorul școlii. Pentru a putea trece în clasa următoare, a trebuit să scriu despre experiențele mele de pe Everest în două carnețele Moleskine.

Știam ce se afla în plic fără să fie nevoie să-l deschid. Am luat cu mine carnețele până în vârful celui mai înalt munte de pe Pământ – mă rog, până aproape de vârf.

— Ai de gând să-l deschizi? a întreat mama.

L-am deschis. Două carnețele Moleskine. Goale. Mare surpriză. Pe coperta unuia dintre ele se afla un bilețel galben autoadeziv cu scrisul îngrijit al lui Vincent.

Scrie ceva la persoana întâi, timpul prezent. V.

— Se pare că Vincent ți-a dat o temă de făcut.

— Am terminat deja tema pe care mi-a dat-o despre Everest, i-am atras eu atenția. Iar școala nu începe decât peste mai bine de o lună.

(Notă către Vincent: Relatarea la persoana întâi, timpul prezent, este un punct de vedere ridicol. În primul rând, nu este credibil. Scrii ca și cum ceea ce ți se întâmplă se petrece chiar atunci, dar cititorul știe că nu este adevărat. Cum poate să ți se întâmple ceva în timp ce scrii despre acel lucru într-un jurnal? Și să nu-mi spunei că scriitorul nu face decât să transcrie ceea ce s-a petrecut

în timp real. PITP' este un truc literar, dar l-am folosit într-o anumită măsură în acest jurnal, așadar știți că pot să o fac. Și nu-mi vine să cred că mi-ați lăsat o temă cu o lună înainte de începerea școlii. Care-i problema dumneavoastră?)

— Nu strică să-ți păstrezi în stare de funcțiune capacitatea intelectuală de a scrie până când începe școala, a spus mama. Ești un scriitor bun.

Nu eram un scriitor bun. Deocamdată.

— Scrisul nu este cu nimic diferit de pian, a continuat mama. Trebuie să exersezi pentru a fi bun.

— Numai că, atunci când exersezi la pian, nu compui și muzica: interpretezi partiturile altor persoane. Când scrii, trebuie să ai ceva despre care să scrii.

— Sunt sigură că ai să găsești tu ceva. Dar nu pentru tema lui Vincent te-am chemat de la grădina zoologică. În birou te așteaptă niște vechi prieteni.

— Cine?

— Du-te și vezi singur.

JR, WILL ȘI JACK. Am fost împreună pe Everest. Cu ei mai era un tip pe care nu-l cunoșteam. Erau adunați în fața peretelui de ascensiune al mamei, care este acoperit cu fotografii ale ei din zilele de altădată când făcea alpinism, agățată și pendulând în unghiuri imposibile pe pereții stâncoși abrupti, alături de tatăl meu adevărat, Joshua Wood.

* Persoana întâi, timpul prezent. (n.tr.)

— I se spunea Musca, am zis eu intrând în birou.

S-au întors toți cu fața spre mine.

— E extraordinară, a spus JR. Îmi pare bine să te văd, Peak.

Și mie îmi părea bine să-i revăd. Ne-am strâns mâinile.

— El este Ethan Todd, a spus Jack. Cel mai nou membru al echipei noastre.

Ethan mi-a aruncat un zâmbet fermecător. Numele îmi suna cunoscut, dar nu-mi puteam aminti unde îl mai auzisem.

— Ethan este noul nostru expert în tehnologie și un maestru într-ale alpinismului, mi-a explicat Will.

— Desigur, am spus. Ești Ethan Todd „Sergentul”. Ai urcat pe McKinley* și ai coborât cu snowboardul până la poale.

— Vinovat.

— La poale ai fost urmărit de un lup.

— Era un lup tânăr, nu reprezenta o amenințare, era doar curios.

— De ce ți se spune Sergentul?

— E o poveste lungă și plictisitoare.

Mi-a plăcut de Ethan și eram bucuros să-i văd pe JR, Will și Jack. Tatăl meu biologic îi angajase să mă filmeze cum ajung în vârful Everestului, ceea ce nu s-a petrecut așa cum planificase tata sau echipa de filmare.

— Ce vă aduce în oraș?

* Numit și Denali (adică Cel Mare), este cel mai înalt vârf muntos din America de Nord, cu o înălțime de 6.194 m. (n.red.)

— Două lucruri, a răspuns JR. Am terminat documentarul despre Everest și am semnat un contract de distribuție cu ESPN. Va fi difuzat luna viitoare.

— Abia aștept să-l văd.

— A ieșit destul de bine. Bineînțeles că apari și tu în el.

Nu m-am bucurat să aud că apăream și eu, dar nu am fost surprins. Inițial, documentarul trebuia să fie despre mine – *cea mai tânără persoană care ajunge pe muntele Everest* –, dar nu a fost să fie. M-am oprit la trei metri de vârf și l-am filmat pe prietenul meu Sun-jo devenind *cea mai tânără persoană care ajunge pe muntele Everest* – dar asta-i o altă poveste. E mai bine că nu am fost eu. Am vizionat o parte din înregistrarea în care JR îmi lua un interviu. „Ciudat” este cel mai drăguț lucru pe care l-aș putea spune despre asta. Sun-jo fusese mult mai bun în fața camerei. „Un talent natural”, după cum s-a exprimat JR atunci când filmam pe munte.

— Îți aduci aminte de interviul lui Sun-jo cu avalanșa care venea cu viteză în spatele lui? a întrebat Will.

Nu a fost cu adevărat o avalanșă. Pietrele doar se rostogoleau, nu veneau la vale cu viteză.

— O înregistrare beton! a spus Jack.

Mă întrebam ce făceau la librărie. Nu era ca și cum sediul ESPN se afla pe cealaltă parte a străzii. Trebuie să fi luat un taxi sau metrour. Nu au mers pe jos. Nu pe canicula asta.

— Apreciez că ați trecut pe aici, am spus.

— Nu am venit numai ca să te salutăm, a recunoscut JR. Avem o propunere pentru tine.